د جنګ، سنګر، مورچل او توري په اړه ټپيزې

د آزادۍ جګړه اوږده شــوه
لاړله ورځ راباندې شپه شوه
له هر ځای جوړه هديره شوه
که د زلمو نه پوره نه شــوه
افغانستانه جينکــــــۍ به دې ګټينه

پروت لکه ښځه په کاله شـــوې
نه د دغه نه د هغـــه شـــوې
خاورې ايرې شولې نور څه شوې
که په ميوند کې شهيد نه شوې
خدايږو لاليه بې ننګــۍ ته دې ساتينه

هره انجلۍ د وطن زوی کړي
ښه غيرتي يې ته رالوی کړي
په شهامت باندې يې پوی کړي
زلمو سنګر کې وينې توی کړي
پېغلې رندې کړې چې کونډه توب نه قبلوينه

اور به يې پور په کاله کړي
زړه د دښمن به ژړا به کړي
له وينې ډکه به يې خوله کړي
جانان به ولې توره نه کړي
ترنيمايي مورچله زه ورسره ځمه

په عزت لاړو رسوا راغی
ډک ملا بند تر ملا راغی
په ټيټو سترګو ترما راغی
جانان له جنګ نه په شا راغی
په پرونی ورکړې خوله پښېمانه يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر ځان دې مرید که
ته په سنګر کې ځان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

چې ګردنۍ یې تر ملا ده
چې یې په لاسو کې سلا ده
په دښمن جوړه یې غوغا ده
زما خولګۍ د هغه چا ده
چې غلامۍ ته یې طلاق ورکړی وینه

ورک شه مېراث او ورکې شومې
د برې لار کې ډېرې لومې
شته دې ازغې او هم پېچومې
تورې وهه برې به مومې
که برې نه وې ځوانان تل په تورو مرینه

په سرو لمبو باندې ګډېږې
له خپله سره پرې تېرېږې
سل وارې مرې خو ژوندی کېږې
په مورچل هغه سرې خېږې
چې یا مین وې یا یې پېغله ناسته وینه

وینو له دارو فوارې کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځوړ د سلګیو آذانګې کړې
ټوپکو بیا غاړې کړېږې کړې
ګولیو یوړل د ځوانانو لړمونونه

ځوړ د سلګیو پورته کېږې
د زمکې سر واړه خوځېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونې په زړه کې هوسیږي
چې ډول وهي ځوانان ګډیږي
یا به لښکر وي یا غدۍ د ژنیو وینه

بند او زندان مې ماتوای شو
بار مې د غشو په سر وړای شو
سر مې د ښمن نه پریکوای شو
که جنګ د تورو وای ما کړای شو
د نصیب جنګ دی وار خطا ولاړه یمه

د سفر او مسافر په اړه ټپیزې

خدای خبر نن ولې ړنده شــوم
ښه وینښه ناسته وم ویده شوم
تاته درتلم ځانته ستنه شوم
په سفر تلې درجګه نه شوم
ما دې خدای شله کړي په دواړه ځنګنونه

په خپل ښایست دې ورحمیږه
ډیره مې خنګ ته مه ودریــږه
راته په سترګو کې موسبـــږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند په بند مه رانــــه تاوېــــږه
که مسافر شوم بیا به نه درځې خوبونه

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې راښایه
ته که نړدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه

عمر به دغسې خپل ډېر کړم
یو څه موده به دې پاک هېر کړم
زړه به په پړو کې راګېر کړم
یو کال به بل وطن کې تېر کړم
چې ستا د حُسن دوران تېرشي رابه شمه
• ** * * * * ** * * * * * **

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې راښایه
ته که نړدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه
چې یې په ناز رالویولې

اخر دې وکړې کانې خپلې

الله دې مړه که نازولې

چې مسافر په کاڼو ولې

جینۍ لمن به دې خدای نه زرغونوینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافري په ښه زړه وکه
شپه ورځ په ځان باندې يوه که
زړه کې د ياد بله ډېوه که
ته په لوستلو صرفه مه که
نجونو پېغور راکړ چې يار دې امې شونه.

ما ويل رخصت به رانه غواړې
د پالنګ سر ته به ولاړ يې
جګې به يو سو سره غاړې
ارمان مې دادی رانه لاړې
ولې مې ټينګ په غېږ کې نه نيوې مينه

په نه خبره مرور دی
چرته به وي اوس مسافر دی
ما پرې د ځانه ډېر باور دی
يار مې د بنو سوداګر دی
ماته به راوړي بنوڅي د خيال شالونه

د خدای د نور يوه جلوه يې
په کايناتو راخوره يې
تل مې په زړه کې راسره يې
ته به د کوم وطن ډېوه يې
زه دهجران په تروږمۍ کې ناسته يمه.

امبار دې خاورې په وعده کړې
ما درته څو پېرې په شپه کړې
ما ويل چې ته به داسې نه کړې
ماته دې لږې شپې وعده کړې
تا د راحت په غونډۍ واړول کلونه

که يې رهبار که بې رهبار وي
څوک چې په عشق کې وفادار وي
ورځې که سپينې چړې لار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يار په دکن د سړي يار وي
ته له وړې غونډۍ پناه شوې هېر دې کړمه

څه به کوم نصيب مې خوار دی
زړه مې بې ننګ سره ايسار دی
که يې پرېږدم له خدايه ډار دی
سبا مې بيا د کډو وار دی
په سر به پنډې چلوم په زړه غمونه

د سپينلي، کوډو، تاويذونو او زلفو په اړه ټپيزې

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځــان نوکــر که
تا ته کاته به په تنخا حســـابومـــــه

زما پر مينه باور نه کړي
کومه چاره مې دلبر نه کړي
خدای دې راپېښ چرته شر نه کړي
په ما يې کوډې اثر نه کړي
ما هندوانۍ کوډې په خوله خوړلې دينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې ژړا که واوېلا ده
تا ته مې تل په خوله دعا ده
څه لېونۍ برخه زما ده
په ما دې کړې څه بلا ده
په مخ مې غبرګې اوښکې ځي خوله درکومه

مينه کې ډېر دې تاواني شوم
د ښکلا جال کې دې بندي شوم
ښکاري چې عمر زنداني شوم
ستا په دالان کې اثرې شوم
اوس راته دود کړه د غونچو څڼو سرونه

نه يې افسوس نه اسوېلی کړه
په دښمنانو يې غورځی کړه
د تورې وار يې پرې لومړی کړه
ما سپېلنی ورته لوګی کړه
يار مې د تورو په مېدان کې لوبېدنه

دا تورې زلفې مې زېندۍ شوې
چاپېره تاو مې له مرۍ شوې
له ډېره غمه مې سلګۍ شوې
کلي په کلي مې بدۍ شوې
ما زورور کلي ته تېره کړې چې مرمه

اوښکې مې تلې جنازې نه شوې
شونډې مې وچې لندې نه شوې
خيال کې تر دې رانيږدې نه شوې
زلفې مې تاو کړې کږې نه شوې
د مســـاپر لالي پـــه سروو بـــرېدمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې ښایست د ښاپیرۍ دی
اواز مې تللی د ځوانۍ دی
شکر چې زړه مې د زمرۍ دی
د زلفو تار په زر روپۍ دی
زه یې د یار سترګو ته ټولې لوګی کړمه

جینۍ له قهره تکه سره شوه
ښکلې ښایسته لکه منډه شوه
تاو لکه شنه سره زرغونه شوه
په تناره لمبه کړه شوه
تر شا یې وسول د اوږدو زلفو سرونه

خلک خو وایي شـهزادګۍ ده
ښایست یې ټول د ښاپیرۍ ده
زه وایم نه ښکلې کــــوچۍ ده
دا سپینه ټنډه دې غونډۍ ده
دا تورې زلفې دې رمـــې پرې پنډې دینه

ورځ به ماښام شي بیا به شپه شي
شپه به له کاله پرې اوږده شي
ورته به ګرانه ګوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې ښه شي
زړه یې زما په زلفو بند دی رابه شینه

ژوند لکه ډک د میو جام دی
د هلکانو نوم بدنام دی
څه وکړم عمر مې ډېر خام دی
د طالبانو سخت نظام دی
چپه کاکل تر خولۍ لاندې ګرځومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ او ناروغیو په اړه ټپیزې

خیر دې که عمر دې خپل لنډ که
تا خو به تل د نیـــــکۍ پنډ که
چا پرښتې درته ځان خــــنډ که
په تورو خاورې کې دې ځنډ که
وړکیه ! خوشال یې که رخصت نه درکوینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین ښپې یې یوسه کتابونه

ګرانه مرګی دې رانه هېر شه
عمر دې شګو غوندې ډېر شه
لکه د شپول رانه چاپــــېر شه
ته له خروړي سپي راتېر شــــه
له دغې سپینې خولې به زه درتېره شمه

که په یارۍ نه یې پښېمانه

حال مې نو څه پوښتې له مانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري مې لاړې تر اسمانه

ديدن ته ژر راشه جانانه

د نړيدلي پاڼ په سر ولاړه يمه

مرګ د هر چا په کور مېلمه دی
که دې زړه دی که دې زړه نه دی
کار پکې جوړ د ببېلتانه دی
په دې خبره مې زړه ښه دی
چې ښايسته بدرنګ به ټول خاورو ته ځونه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کورکی رنګ د ببېلتانه و
غم به د مرګ په خوب ويده و
اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کږې درپسې دينه

ښه هر چا ته دا خواري ده
که څوک بوډا يا يې ځواني ده
سخته د مرګ بلا بدي ده
د ځواني مرګ د شهيدي ده
لکه په زېړو ګلو رنګ شي د بوالونه

دا رڼا ورځ درباندې شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درڅخه پاتې قافله شه
د بهيره اوښه دې مړه شه
چې ورته کېنې ګوندې زه درياده شمه

که بې وسي که مجبوري وي
مينه په کار د يوه سړي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک شه هغه چې بازاري وي
د نجونو زړونه فولادي وي
یو یار یې مړ شي بل ته سترګې تورو ینه

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوایي مه شه
کمه تر دې دې نیستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپینه خوله ویده پرېښې ومه

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر ځان دې مرید که
ته په سنګر کې ځان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

ورک شه مېراث او ورکې شومې
د بري لار کې ډېرې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
توري وهه برې به مومې
که برې نه وي ځوانان تل په تورو مرینه

وینو له دارو فوارې کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځوږ د سلګیو آذانګې کړې
ټوپکو بیا غاړې کږې کړې
ګولیو یوړل د ځوانانو لړمونونه

که به مې هر څو مره زړه ښه که
خو په ژړا به مې اوبه که
ما یې هوس د ژوندانه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ګور کې ارمان وکه
په ما را ړنګه شوه د تورو خاورو خونه

څو جنازه يې ګور ته لېږدی
سر ته يې څنې کړئ سرو بېږدئ
يو څو شپې يې نور هم پرېږدئ
کټ يې په لوړه غونډۍ کېږدئ
وړې خانخېلې به يې ستر ماتوينه

په ښو يارانو تل نازېږئ
د يو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو يو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس ياران لېدل چې خاورې شونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تک سور تنور دې چاپېرچل که
په مخ را خور دې تور وربــل که
رنګ دې د تــــول کلي بدل که
د کلي منځ کې دې اور بـــل که
روغ ترې تېرېږي رنځور ځان پرې تودوينه

زړه مې نرۍ نرۍ خــــــوږېږي

وخت له خپل ځايه نه خوځېږي
دا ستا جفا راتـــه يادېـــــږي
رنګ مې په تا پـــسې زيړېږي
خلکو ته وايم چې زيړي وهلی يمــــه.

ما مې د يار له سره ځار کې
هغه چې درومي ما يې لار کې
ښخ د ښېلتون سترګو کې خار کې
چې يار مې مرې لالا بېمار کې
چې د لالا په بانه يار ته وژاړمه

شېبه شېبه ولې قتلېږي
لکه د شمعې ويلې کېږي
پوهېږم څه ته هوسېږې
که په ښايست مې خفه کېږې
نور به د زمکې خوب کوم چې ژېړه شمه

د زيارت مالګه له مور غواړي
ځان په شړۍ کې رانغـــــاړي
د لېوني په خبر ځـــان داړي
هلک موچۍ چيچلـــی ژاړي
جينۍ ښامار خوړلې شنه له خندا شينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېرا ، ازار او موذي په اړه ټپيزې

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوايي مه شه
کمه تر دې دې نيستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپينه خوله ويده پرېښې ومه

په دواړو سترګو مې ړنده کې
له دې نه ښه ده چې مې مړه کې
يا مې د پلار په کور زړه کې
د بهيرزن ښځه مې مه کې
سره ډوډۍ خوري سر په تېره لګوينه

دا رڼا ورځ درباندې شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درڅخه پاتې قافله شه
د بهيره او ښه دې مړه شه
چې ورته کېني ګوندې زه درياده شمه

پاتې زما تر دې ښېرې شي
وروسته تر دې ابرې ابرې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د حُجرې نه د ډېرې شــــې
چیلمه مات ټوټې ټوټې شـــې
مین په ما دی غم په تا غلــطوینــــــــــه

د پښتونخوا زړه بختوره
عظمت دې ډېر دی تر خیبره
ځوانان دې واړه کړل بې سره
آخر به وران شي پېښوره
د ننګرهار جونې ښېرې درته کوینه

واړه ښایسته د ګل په څېر کې
هر یو مین ته یې بې شمېر کې
د هر چا زړه ته یې ورتېر کې
خدایه ښایسته په دنیا ډېر کې
که یاري نکړي تش دیدن یې خوند کوینه

هره انجلۍ د وطن زوی کړې
ښه غیرتي یې ته رالوی کړې
په شهامت باندې یې پوی کړې
زلمو سنګر کې وینې توی کړې
پېغلې رندې کړې چې کونډتوب نه قبلوینه

مات به د عشق نور کچکول کړم
تاو به له زړه د صبر شپــول کړم
مینه به پس دې په تـــول کـــړم
زرې زرې زړه به راټـــول کـــړم
بیا به په نوم د یارانـــې ســـړی رټمـــــه

د ګوتو څوکو باندې لاړه
کاینات ګوري ورته واړه
ویې ترل لاســـونه دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې مه کړې تور وربل پر خاورو ږدینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین څپې یې یو سه کتابونه

درته راغلی یم په مینه
د زړه په سر مې ټوله وینه
نور یې پرېږده چې هر څه وینه
ولې مې نه وړې اباسینه
له شودو سپینه دې په سر روانه یمه

ژوند ته مې نور هم جوړ فسات وای
د ګلو باغ مې دې میرات وای
نه مې غوښتل چې ژوند مې زیات وای
قلم ځنځیر وای مابه مات وای
په قلمي ځنځیر ویلي دي مېخونه.

شونډې مې ګوره وچې سپورې
خوښــې مــې نه وایي ننګورې
ډوډۍ دې څه باندې کړه پورې
توتان پا خـــه ګورګورې تورې
زه د موذي د ســو کړک څـــه پروا لرمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ستمونو کې ناکام شول
ظلم و ستم باندې بدنام شول
ځوړند په دار لکه صدام شول
چا راته ویل موذیان تمام شوله
زما د برخې موذي شته ما ځوروینه

ستا به شمله ستا به پټکی شم
زه به دې مینه شم زړګی شم
تاته به ګل بل ته ازغی شم
د ربابه به دې ځونډی شم
چې ورمې نه کړې بازینګرو په لاسونه

اوتر اوتره پورې لاړم
تر هره دره پورې لاړم
سپېره خیبره پورې لاړم
تر پېښوره پورې لاړم
چې چېرته چتې دي موذیان یې زړوینه

د مرګ په خوب باندې ویده دی
پوی په رموز د مینې نه دی
له دې نه بد ژوندون نور څه دی
له موذیګي نه ماشی ښه دی
چې نیمه شي لټې په لټې مې اړوینه

له ازغو ډکه زما غېږ ده
مورکې دې نوره مه رالېږه
په زړه دې غشه تېره کېږه
د جګې تېرې ناستې پرېږده
ځان به اوبه کې ما به نه مومې مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار، یاري، اشنا او جانان ټپیزې

اشنا دې یو خو وفادار وي
نه چې د سلو تنو یار وي
چې دې سبا په اوږو بار وي
د یو زړګي نه بل ته لار وي
چې زما خوښ یې ستا به ولې بدا یسمه

زړه مې بې ځایه اوس درزا کړي

خدای به یې یوه ورځ راپخلا کړي

د غو مره ناز خو به اشنا کړي

یارانه هله خوند پیدا کړي

چې کله کله جدایي پکې راځینه

خدای خبر څو مره بې وفا یې

چې نه پر ځان یې نه پر ما یې

خدایزده د چا پر مینه پایې

په لوړو غرو رانه پناه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې که یار یې نو رالیږه سلامونه

نور جګېدای نه شـــم له ځایه
بس یادوم به یې له ورایـــــــه
شپه ورځ یې غواړمه له خدایه
په ښکلي یار مې سلام وایــه
د غریبۍ مې ورته مه وایـــه حالـــونه

خوښه په دې یم چې ژوندی دی
څو که نادان دې لـــــپونی دی
زما په ټول جهان کــې دی دی
یار مې د زړه په سر ازغی دی
نه یې ایستی شم نه یې درد زغملی شمه

مین سړی ډېره خطــا کړي
په بېلتـــانه کې چې ژړا کړي
ځان په تمام جهان رسوا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایي پکې راځینـــــــــه

په زړه سوری پرهار دې زه یم
نهیـــــلی زه، آزار دې زه یــم
بیا هم د غم غمخوار دې زه یم
د تهمتـــونو یار دې زه یـــــم
د پټاسو د سمال دې بر کلي تـــه ځینه

زړه دې د غره په شانې بار که
لکه فرهاد غرونه هـــوار که
جوړه د هر چا زړه کې لار که
دنیا د یـــار له ســره ځار که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا به تل وي یاران کلـــه کله وینه

په ژوندانه به خــوار و زار وي
تل به په غم کې را ایســار وي
بس ګیله من به له خپل یار وي
که د چا روغ زړګی په کار وي
زمــا دې واوري یارانه دې نـــه کوینــــه

اوســـم یې تل په انتـــــظار کې
فرش به بانـــــه کړم ورته لار کې
کیسې یې خوند کړي په تلوار کې
ما له کوچنــــي رېباره ځار کې
د یـــار یوه خـــبره دوه واري کوینه

واورې وریږي موســم یخ دی
چرته به وي زړه کې مې ښخ دی
زما په دې باندې ډېر خوښ دی
د یار مې چوخي چوخي مخ دی
چې لړه لویه شم غـــــمي به پکې ږدمـــه

ښه په جـــذبې مې ورته ووې
د سپینې خولې مې ورته ووې
د یوې وعـــدې مې ورته ووې
د یارانـــې مـــې ورتـــه ووې
جینۍ وړه وه رنګ یـــې زېړ وتښتېدنه

ما خو که کړله ما لـــه زړه کړه
هره چاره مې ستا په خوله کړه
تا هغه لوظ وعده د څـــه کړه؟
یاري خو تا کړه ما خو نـــکړه
اوس یې چې لنډه پرې کوې ژړا راځینه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غـــــم نه بې پروا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په روا یـــا نـــا روا دی
جانان زما په ســـر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهی ملنګ به شینه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یاراني کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه
ماته پرېکړې ځواب راکه
زه دې د بل له یاراني ایستلی یمه

ببرې د صبر مې ډوبیږي
ورځ چې په ورځ پسې تېریږي
زړه مې پر تا لا مینیږي
ستا یاراني ته مې زړه کیږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښي دي لاسونه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یاراني کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرېکړې څواب راکه
زه دې د بل له يارانې ايستلی يمه

بېړې د صبر مې ډوبېږي
ورځ چې په ورځ پسې تېرېږي
زړه مې پر تا لا مينېږي
ستا يارانې ته مې زړه کېږي
خو نا چارې مې پر خوله ايښې دې لاسونه

په ښو يارانو افتخار که
زړه دې لېمځی ورته هوار که
په يارانه يې اعتبار که
دنيا د يار له سره ځار که
دنيا به تل وي ياران کله کله وينه

په تورو غرونو ږلۍ راغله
له ډېره غمه سلګۍ راغله
نوره مې ساه تر مرۍ راغله
د اسمان منځ ته سپوږمۍ راغله
بې ياره خوب نه وي که ماته نه راځينه

له يارانې مې په شا نشې
چې راته سر په ښېرا نشې
په دې کيسه وار خطا نشې
چې په کور نه وم ته رانشې
درته به لار په ښو څوک جارو کوينه

اخ څومره بد يم څومره ښــــه يم
ستا د پښو خاورې يم رانجه يم
په زړه سوری دې ښېلتانه يـــــم
کله به يم کله بــــه نــــه يـــــم
زما ياري په ړنګه مه شمېره مېېـــــــــــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښو يارانو تل نازېږئ
د يو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو يو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس ياران لېدل چې خاورې شونه

د بې رخۍ تله درنه شــوه
په غم ککړه دوستانه شوه
تر خپل مطلبه يارانه شــوه
عالمه ټګه زمانه شـــــوه
يار ته لستوني ورکوي منګول ساتينه

د بېلتون، هجران او جدايي ټپيزې

زړه مې بې ځايه اوس درزا کړي
خداى به يې يوه راپخلا کړي
د غومره نازه خو به اشنا کړي
يارانه هله خوند پيدا کړي
چې کله کله جدايي پکې راځينه

د بېلتانه ظالم حملې وې

ته رانه تلې زما ګېلې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګه اشنا خولې خولې وې

پرون لا دا مهال دلې وې

نن به دې تورې زلفې چرته باد وهينه

دنيا کې بد ژوند د هجـران دی
که څوک هندو که مسلمان دی
دا عقيده دا مې ايـــمان دی
بې د جانانه عمر ګـــران دی
په دريابونو کرښې چا راښکلـــــې دينه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کورکـی رنــګ د بېلتـانـه و
غم به د مرګ په خوب ويـــده و
اول مـــې فـــکر درتـه نـه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دينه

هسې به ځان لره غــم ډېر کړم
په تش هوس به عمـــر تېر کړم
په مصيبت کې به ځان ګېر کړم
که د شودو لــښتي ورتېر کړم
خزان ځپلی باغ مې نه نيـــسي ګلونه

دنيا کې بد ژوند د بېلتون دی
هر يو مين ته زړه چاودون دی
ځار له وصاله ټول سکون دی
نن مې د يار پر لوري يون دی
خدايه رالنډ کړې دا د مځکې تناوونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که شازادګۍ که ښاپېرۍ یم
څومره سپېره په دنیاګۍ یم
په چا ویاړم؟ لېونۍ یم
وروړ مې ټوپک زه یې ګولۍ یم
په تورو غرو مې اړوي ژړا راځینه

زما درکړې مینه راکه
زما د حُسن حق ادا که
مرور خیال مې راپخلا که
د سترګو ټول نظر پما که
لکه ویشتلې مرغۍ بېله ناسته یمه.

د عاشقانو دې خدای مل شي
د بېلتانه په ژرنده دل شي
له روغ سرې نه جوړ پاګل شي
لرګي چې دوه شي اورې پرې بل شي
بېګاه په ما غریب یو ازې بلېدنه

مرور یاره راپخلا شـــــه
لږ مې زخمي زړه ته دوا شه
د هجر شپو ته لږ رڼا شــــه
یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پرېوتل ګردونـــــــه

کاش چې زما په خېر دې زړه وای
بـــس لکه موم لکـــه اوبـه وای
غټ دومره ډېر لکـــه د غره وای
یا مو لـــیدلي ســـره نـــه وای
یا مو دا ټـول عمر په یو ځای وای میـــــًنه

کلی مالت دې لیدی نه شم
رسم و رواج نه وتی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم نه دې نور لېونی نه شم
کور ته له شرمه د رتلی نه شم
لرې پوښتنه له ورو ورکیو کومه

له یارانې نه مې منکر شو
په اوتو بوتو باندې سر شو
په غمازانو جوړ اختر شو
یار مې په کټ کې مرور شو
د زنې سر پسې چاپېره ګرځومه

زړګی مې وینې شو اوبه شو
زره زره له بېلتانه شو
په کار مې رانغلو د غله شو
آرام د زړه مې پرې ونه شو
که مې له سترګو نه سرې وینې تویومه

مینه د سترګو طراوت دی
عشق یو سپېڅلی بغاوت دی
حیف چې بېلتون لوی مصیبت دی
په جینکو کې دا عادت دی
لوګی بانه کړي ژړا یار پسې کوینه.

د مینې او مین په اړه ټپیزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې مين شي نو پاګل شي
له خپل حالت څــــخه بدل شــــي
خس يې په ګيره کې وي غل شي
زما په سترګو کـــې دې ګل شي
که زه به يې ستا پــــه مينه بل ته غړومه

ژړا د زړه خنــدل د سترګو
دعا د زړه کنځل د سترګو
ګناه د زړه ژړل د ســــترګو
مينه د زړه ليدل د ســترګو
لاس اچول خو د کم عقلو خـــلکو وينـــــه

سترګې له سترګو نه شــــرميږي
زړه دې د سکور غوندې توريږي
ياري نو داســې کله کيـــــــږي
مينه دې ورځ په ورځ کميــــږي
ښکاري زما له يارانې اخلې لاســـــونه

چې مين نه وي نو به څـه که
په بې غمۍ دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنــې زړه که
لا مين نه يې ښه خــوب وکه
که خدای مين کړې بيا به نه درځي خوبونه

وړاندې تر تا چې زه مين وم

د ډېرو خلکو به دښمن وم

بيا هم کامياب وم بريمن وم

زه د سپندونو لامبوزن وم

په تا مين شوم د ويالو اوبه مې وړينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هسې وايې چې ګنده ‌بر دی
داسې خو مه وايه چې تبر دی
د مينې عمر مو لا ډېـــر دی
اول اول و ، اوس اخــــر دی
اول که نه و اوس مـيـــن درباندې يمــــه

ما درته نه ويل چې دعا کړه
هله شه مور پلار يې رضا کړه
اوس مه ازار کړه مه ښېرا کړه
مورې بوړې ټوپک مې راکړه
په ما مينه نجـــلۍ بل ته ورکوينــــــه

چې مين نه وي نو به څـه که
په بې غمۍ دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنـــې زړه که
لا مين نه يې ښه خــوب وکه
که خدای مين کړې بيا به نه درځي خوبونه

تا چې د حسن ځان نوکر کړ
ځان ته دې پېښې پخپله شر کړ
کلی دې ټول په ځان خبر کړ
جانانه ښه شوه ټس مې در کړ
ته مې مين کړې زۀ کراره کېنا ستمه

روح د مين پسې تو سيږي
ګلان په بوټو کې رژريږي
لکه ږلۍ پر زړه وريـــږي
خندا له تا سره ښايـــيږي
چې اننګي درته ځلور ترازې کړينه

زما غريب پکـــــې تاوان دی
نن شپه که زمکه که اسمان دی
بس خو رڼا يې ټول جهـــــان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ پر ما دې څه احسان دی
د کوکۍ غل یم د بلۍ سـیوري کې ځمه

لکه نینـه دا ســـې ورتېږم
د مینې اور کې دې سوځېږم
یاره نه مـــرم او نـــه رغېږم
په لاره ځم تېوله شرنګـــېږم
ستا د تهمت ځنځیر په غاړه ګرځومه

پوی شوم اشنا څومره سپېره یم
ستا د پښو خاورې یم رانجنه یم
که هر څهٔ یمه، هیڅه نه یم
د تهمتونو یار دې زه یم
د پټاسو دسمال دې بر کلي ته ځینه

ته وا په مینه د دوی پایي
ښایي که نه ورسره ښایي
ورته له مینې لالا وایي
چې خوږندې کیني ورونه ستایي
چې ورونه کیني خوږندې بل ته ورکوینه

په صبرولو نه صبریـــږي
زړه د مین په اور سوزیږي
په دریابونو ورګډیـــږي
نرۍ نرۍ باران وریـــږي
جنۍ پایځې راجګوي یار ته ورځینه

ګوره د پور خبره نه ده
دا د پېغور خبره نه ده
د سپین او تور خبره نه ده
مینه د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغلتوب، ځواني او ښکلا په اړه ټپيزې

زړه مې ډېره وي اوبه شي
واړه خواږه راته تراخه شي
ګرم خواږه رانه ساړه شي
چې پېغلتوب مې راپه زړه شي
کنډول مې هېر شي په شکاره کې خوشتومه

خپل پېغلتوب به ترېنه ځار کړم
ورته به سترګو کې اظهار کړم
نور به مې هر هوس په دار کړم
د طالبانو مير به يار کړم
ترکندهاره به مې ټول لېورونه وينه

نن يې په سترګو اظهار نه که
نن مې د يار زړګی اوبه که
نن مې پخپله زړګی ښه که
د مينې تول مو سره وکه
په يار يوه ګوته زه زياته وختمه

چې پر کاله وه نو چا څۀ کړه
کومه چاره يې چا په زړه کړه
تل يې سودا د ژوندانه کړه
د نجونو ميره يې واده کړه
اوس به په سرو ګوتو نو څوک چمبه وهينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري په زړه باندې ډېر کلک دی
ځکه خوراک یې وچ سوکړک دی
په خوله خو نه ده چې چابک دی
پلار یې د ټول کلي ملک دی
لور یې د سوال په رنجو سترګې توروینه

شیبې د مرګ دې نه وې لنډې
وهم دې شپې او ورځې منډې
وهي دې خلک په ما ملنډې
خدای دې زما که غونډې منډې
په سر به پنډې چلوم تا به ساتمه

دنګه ځواني زما د خوښې
د یارانې دې ټولې نښې
درپسې ویلې مې شوې غوښې
زما خالونه دا ستا زخې
زما خو خوښ یې وایه تا ته څنګه یمه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غم نه بې پروا دی
که په روا یا نا روا دی
جانان زما په سر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهۍ ملنګ به شینه

په محبت کې څومره زور دی
څه وکړم ما ته خو پېغور دی
کلی وطن راته سور اور دی
د یار مې پېغله خور په کور ده
نیستي د وروره چې بدل ورسره شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په سر مې ازغی مات دی
نم مې د سترګو دومره زيات دی
يوه دجـــله بلــــه فـــرات دی
حسن دې کم ظلم دې زيات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوينه

زړګی دې يوړو لاړې پېغلې
خولې کې مې نشته لاړې پېغلې
لاړم د مرګ تر غاړې پېغلې
په تناره ولاړې پېغلې
ډوډۍ دې نه خورم د ديدن وږی دې يمه

له دې نه نور به په ځان څه وړم
غټ غټ غمونه مې په زړه وړم
بار لکه غر د بېلتانه وړم
په سر نرۍ لوپټه نه وړم
ستا د دا دا درنې درنې خبرې وړمه

تر ګل ښايستو کی سرې نشته
ته وا د هيچا زړګی نشته
ټول ګيدړان دي زمری نشته
کلي کې يو لېونی نشته
شينکی پرتوګ مې په ورنو خوله لګوينه

په نه خبر باندې خـــفه شوې
لږه شېبه کې تکه ســـره شوې
خپلو خولو باندې لنده شوې
د کافر ګل په شان کږه شوې
چې را سمېږې نيـــمه ورځ به تېره وينـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نس نهار پوزی دې نه وي
او رونه مړه لوګی دې نه وي
لنډه په دې یو شی دې نه وي
ستا د ښایست کمی دې نه وي
که د غنمو قحطي وي تېره به شینه
یو کال دې نور هم انتظار شم
نه دې عاشق او نه دې یار شم
کاش که تر منځه مو ربیار شم
تر دا کټ کټ خندا دې ځار شم
لکه ماشین چې پر بخمل وچلوینه

جانانه څنګ ته مې درپرېږده
لکه ډنډر جګ دې ورمېږده
لکه ګلاب پسته دې غېږ ده
په چیلم دوه سکروټې کېږده
لکه دوه بنې په سیالي خولې ورکوینه

خوشبو یې راوړله هوا شوه
وطن یې سپین کړلو رڼا شوه
پاڼو چکچکې کړې شڼا شوه
د سپینو غاښو دې برېښنا شوه
چا ویل ږلۍ ده په تیرا یې وروینه

نه د نږدې یم نه د ورایه
شپه ورځ دې غواړمه له خدایه
زړه به مې وچوي بې ځایه
د سپینې خولې قیمت دې وایه
چې سر مې ستا شي نور به څومره پاتې شینه

خمار یې سترګو کې ځلیږي
لکه باران ترې راوریږي
د سړي زړه ګناه ته کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلان چې مړاوي شي رژېږي
سترګې چې مړاوې شي نو کلي ورانوینه

د ټپیزو غزېدلې بڼه

داسې خو نه چې به مې هېر و
زما به زده وه که به تېر و
شپول د مازغو مې ترې چاپېر و
اول مې شوق د سبق ډېر و
په تا مین شوم اوس سندرې یادومه
لکه توتي ورې خبرې یادومه
خوږې خوږې لکه شکرې یادومه
اوس سارا یې شوم لرې برې یادومه

لکه د شپې چې جګ شي مړی
وي د ژوندیو پوروړی
ځان یې راټول وي لکه پړی
سپوږمۍ د خدای روی مې دروړی
د دوو مینو ترمنځ مه وړه مشالونه
ځولۍ ځولۍ درته کومه دا سوالونه
په عاشقانو باندې مه کوه ظلمونه
درته جوړه مې دي نیولي خپل لاسونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانې وينې ترې ويالې شه
زهر دې اوښکې او خولې شه
کمې دې اور ته فاصلې شه
سپينې ماڼۍ دې کنډوالې شه
زما ياديږي د کېږدۍ يخ شمالونه
د خړ شپونکي د شپېلۍ مست مست اوازونه
تورې بيزې او خړې مېږې برګ پسونه
کورت او غوړي د پاچايانو خوراکونه

ټپيزې

لکه نينه په اور وريتـــېږم
په صبر صبر خاورې کېږم
له تشريفاتو نه تـــېرېږم
په مناسب دې نه پوهېږم

چې دې په کوم غومبوري خوله ولګومه

چې مې په خپل زړه کې کرلې
څومره مې يوړلې کنځـــــــلې
کاش چې مې هيڅ نه واى ليدلې
زما د زړه د ســـــر غنــــدلې
پيدا له بل يې زړه زمـــــا درپسې چوينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي تر څو به جام ته ناست یم
پوهېږې کوم انجام ته ناست یم؟
د خپل جنون دوام ته ناســت یم
ستا د دیدن ماښام ته ناست یم
زما روژه به تر قیامته پورې وینــــــه

دا چې مې حال ویلــی نه دی
ما دې بېلتـــون ژړلی نه دی
زړه مې ګوګل ته تللی نه دی
لا مې ارمان ختلـــی نه دی
لاسونه پورته غاړه بیا راکه میــــــنه

ها چې زما پرې اعتبـــــار دی
اوس درته وایم څوک مې یار دی
څوک وفادار څوک جـفا کار دی
غم دې له تانه وفـــــادار دی
ته کله کله غم دې تل راســـره وینـــــــه

دا تور کارغان به مهاجر کړي
په غر غره به رنـــا لـــمر کړي
تېښ به د ونو پښو ته سر کړي
خاوند به خپله ماز دیګر کړي
د تورو غرو سرو تــه مــه ګـــوره مینه

زړه خو هغه و چې غلو یوړو
چا د بڼو پـــه چـــړو یـــوړو
رانه یې لرې پـــه شـــپو یوړو
پېزوان مې خړو اوبـــو یوړو
په غمشریک لالیه نیسه ګودرونه

راسره نشتـــه یار په خوا کې
جوړې مې شوې په زړه تنها کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل یادوم یې پــه ژړا کــــــې
اوښکې ناولې دي که پاکـــې
زما په څیرې ګرېوان ځي لمـــونځ پرې کومه

واړه په ما بانــدې ډېر ګران دي
که یې ملیـــان که یې چنیان دي
خو کیسه داده چې ډېر وران دي
طالبـــان واړه لـــېونیـــان دي
له وظیفې سره مې ګوتــــې تــــاو وینه

د شپې له غېږې را ایله شو
د کلي سر کې را ښکاره شو
د شنه اسمان په ننداره شو
د لېوني ارمان پوره شــــو
په لاره ځي په کاڼو ولي زیـــــارتونه

کومه خطا چې انسان وکړي
بیا ګټه څه که ارمـــان وکړي
ولې په بل چا ګومـان وکړي
څوک چې په خپله په ځان وکړي
نه دې ګېلې کړي نه دې اوښکې تویوینه.

یاره په ما خو نه ده زیاته
دا مې ساتلې تولــه تاته
هم له خیرات هم له زکاته
په سپینه خوله کړه روژه ماته
د کفارت روژې بــه دواړه ونیسونه

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابـــــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځـــان نوکـــر که

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته کاته به په تنخا حســـابو مـــــه

ایله چې اوس مې خوا سړه شــوه
راته رایاده ښـــه پلمـــه شــــوه
مور تـــه مـــې جوړه بهانه شــــوه
خولګۍ مې ستا په وینو سره شوه
مور ته به وایم ما انار خــوړلي دینــه

ښخې په زړونو کې چړې کړې
ته چې بانډه لشې لشې کړې
ټول به د ځان په تماشې کړې
چې لو کوې ګوتې به پرې کړې
پلار ته دې وایه چې لوګري واچوینه

زه به څۀ وایم چې څه را که
زړه مې درکړی دی زړه راکه
مرمه له تندې اوبه راکه
ځانګې راټیټه شه خوله راکه
که زه درپورته شوم راماته به دې کړمه

ستا په یارۍ به څه ویاړم
خندا مې نشته ده تل ژاړم
زړه مې درځي که ځان رانغاړم
په پالیزه کې به دې غواړم
د کلا برج ته راختی نه شې مینه

تش د دیدن لانجې دې نه دي
په نه خبر غوسې دې نه دي
لنډې اوږدې وعدې دې نه دي
یوه دې نه ده، دوې دې نه دي
زه دې په کومه خطا خاورې واړومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لشې لشې تېره بانه وړه
لکه سېلاب په مخ هر څۀ وړه
د عاشقۍ پېتۍ په زړه وړه
ناز د بې نیازو خلکو مه وړه
قدم زما په سترګو ږده چې ناز دې وړمه

خاورې ایرې زما خوارې شوې
پر سر دې تېر هزار بدې شوې
څومره بې ننګه بې سیالې شوې
د ګلو باغه سرکارې شوې
نه دې سرکار خورې نه دې ماته راکوینه

خیر د د ېدن احسان پر ما که
نن خو دې مینه په رښتیا که
نوره مې ختمه دا سودا که
دیوال سورې که لاس دې راکه
پلار مې ختګر دی بیا به جوړ کړې دېوالونه

بویه چې غشې دې شمشېر دې
جانانه ټول د شپول په څېر دې
له تورور سترګو دې چاپېر دې
سترګې دې دوه بانه دې ډېر دي
لکه دوه خوېندې چې د ډېرو وروڼو وینه

مابه کول که چا به نه کړل
وړۀ به مې شین سهار لانده کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باغ کې ګلان به مې اوبه کړل
په ما دې پښې لاسونه سرۀ کړل
د نغـري ايـرې به څوک جارو کوينه

تا بده ورځ نه وه ليدلې
نيستي دې پرې کړې د زړه ولې
څار له سيالۍ يې وابستلې
ته مې خطه ته زور رېدلې
له پرتاګه مې ګونډې ووتې مينه

ته وا يوازې د دوی خدای دی
هم يې مځکه ده هم سرای دی
د هر سړي زړه کې زړه سوی دی
ښار د بې غمه خلکو ځای دی
په غم ککړ خلک په غرو کې شپې کوينه

په لمر خاته ولاړه ګله
قربان سپېره ولاړه ګله
زما پر زړه ولاړه ګله
پاس په کمره ولاړه ګله
نصيب د چا يې اوبه زه درخېژومه

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library